

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SORANERBLADET

NR. 7 SEPTEMBER 1962 47. ÅRGANG

Månedsskrift for Soransk Samfund

Kunstmuseet i Sorø

M. Rørbye:

Vid udsigt fra

Girgenti, 1840.

Nyerhvervelse.

BANKEN
for **SORØ**
OG OMEGN
Aktieselskab

Støt
SORANERBLADET

H. N. A.

SVEGÅRDS
BOGHANDEL
SORØ

TLF. *27 . POSTKONTO 7163

Kaina Rustolie - Kaina Vaabenolie - Kaina Loddefedt
Nova Slagloddepulver - Nova Svejsepulver

De kendte Kaina- og Nova-Produkter
fra Vissinggaard Laboratorium anvendes paa Værksteder
Garager og Fabrikker overalt i Danmark.

Forlang Kaina- og Nova-Produkter hos Deres Handlende.
Tønning St. VISSINGGAARD LABORATORIUM Tlf. Brødstrup 414

FILTFABRIKEN
NORDEN 1/2

Lyngby Hovedg. 4, Lyngby
Dir. Peter de Neergaard

HARBOE
Messina

som friske
appelsiner

Advokat

HARALD QVIST

Landsretssagfører

Frederiksberggade 25
C. 3264 - Mf. 3364

Lrs. G. Tage Nielsens efff.

Erik Pontoppidan

Landsretssagfører

Byen 6530

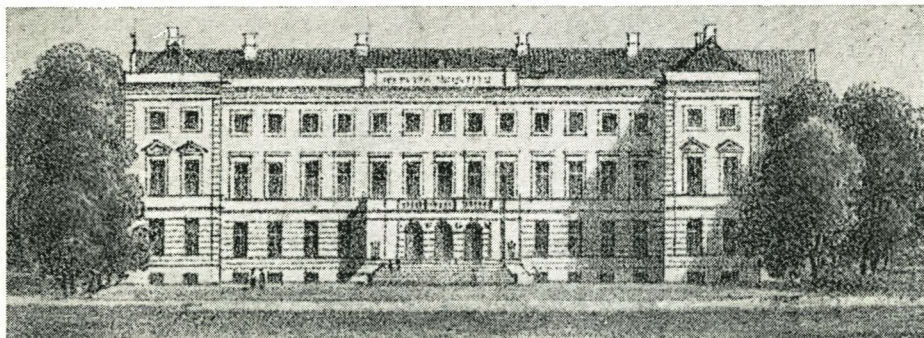
Nørregade 13

Sorø Akademi i Skovdistrikt

Har De kakkelovnen, har vi brændet

Telefon 125

Academia Sorana

efter gammelt stik

SORANER-BLADET

SEPTEMBER 1962

47. ÅRGANG

NUMMER 7

Fra Sorøtiden

Erindringer af afdøde læge HENRIK BØLLING

III.

Dagligt liv.

Om morgenen kl. 5,30 — om vinteren kl. 6 — kom tjeneren ind i sovesalen og ringede ubarmhjertigt med en mægtig klokke, så det sang i ørene på os. Å, hvor det kneb at skulle op af den varme seng i de kolde mørke vintermåned! (Tre minutter tør du nok knibe dig endnu — og efter de tre minutters forløb: bare eet minut til, et eneste! Men så *må* jeg op!)

Frokostklokken ringer allerede, en overfladisk tvætning i blikvandfadet, i susende fart i tøjet, og langs trappegelænderet »kurer« jeg ned i spisestuen. Der var i årenes løb slidt en dyb fure i rækværkets fodstykke, hvor den glidende venstre fod anbragtes. Højre ben holdtes flot svævende ud over trappen.

Om vinteren kneb det som sagt med

at komme op af sengen, og var det en mandag morgen — det var altid den værste — og forestod der en formiddag med timer i græsk eller matematik, så kunne det jo hænde, at man faldt for fristelsen og blev syg. Når så adjunkt Lunddahl kom, fortalte man med et lidende ansigt, at man »havde så frygtelig ondt i halsen« — »og jeg har vist feber, hr. Lunddahl, for jeg rystede sådan i nat!«

Så blev man skrevet i doktorbogen og kunne vente akademilægens besøg kl. 9. Velbehageligt — men med en lidt dårlig samvittighed — putter man sig igen i den varme seng. Men længe før kl. 9 er man dygtig ked af at ligge der og drive. Dog — komedien skal jo spilles!

Dr. Gjellerups raske skridt høres i korridoren, og i en fart skrubber jeg mig dygtigt i svælget med min tand-

børste, som jeg gemmer under madrassen.

Doktoren lægger sin shagpipe fra sig — hvor jeg husker lugten af den søde, stærke tobak — og jeg lukker mat munden op.

— Ja, du er jo noget rød og irriteret i halsen, men der er ingen feber. Du kan vist godt stå op og gå ned i klassen!

— Jah, jeg synes også, det er *lidt* bedre!

Når dr. Gjellerup havde mistanke om skulkeri, plejede han forresten altid med højstegen hånd at give os en ordentlig dosis amerikansk olie, eller — hvad der var meget værre — at forbyde at gå til gymnastik eller spille cricket i de første 8 dage, »fordi du ganske sikkert er altfor syg til at kunne tåle det, min fine ven!«

To gange om året var der stort hal-løj på sovesalen. Det var, når der var brandalarmeringsøvelse. Vi vækkes ved en skingrende fløjten og farer søvndrukne og fortumlede ud af vore senge. Fra brandskabet hentes redningsposen, en lang sejldugsindretning af form som en på langs overskåren pølse, og med træribber anbragt med en alens mellemrum tværs over den åbne, øverste side. Posen hejses ud af vinduet, og to tjenere nede i gården griber den nederste ende og haler den ud i skrå stilling. En efter en hopper vi i bar skjorte i posen og glider ned. Det var naturligvis meningen, at vi skulle holde os i træribberne og trinvis lade os glide, men det foragtede vi. Fra 1. sal rutschede vi i eet stræk ned i gården, så det sved i vore nøgne, glødende bagdele.

Den sidste aften før jule- og sommerferien var der også livligt på sovesalen. Når den inspektionshavende lærer havde været sin runde, stod vi op af sengen, tog hver sin hovedpude og listede forsigtigt gennem den mørke korridor ned til den anden sovesal. Med vilde kampråb styrter vi ind, og i de næste 10 minutter kæmpes der en forvirret kamp i mørket. Hovedpuderne smælder dumpt, og bliknatpotterne rasler over gulvet, indtil læreren, hidkaldt af spektaklet, viser sig og jager os i seng.

Vi levede sundt og godt på Sorø Akademi. Men spartansk. Om morgenen fik vi varm kogt mælk med et par tykke rundtenommer rugbrød med smør. Så var der en times læsetid på kammeret, indtil vi skulle på klassen fra 8—12.

Frokostfrikvarteret var kl. 10. Det varede i 20 minutter og blev altid imødeset med længsel og en glubende appetit. Der er ikke noget, der skærper appetitten som uregelmæssige verber i græsk eller Madvigs Syntaks.

Klokken ringer, og vi styrter ud på gangen, hvor der i den dybe vindueskarm ud for hver klasse står et mægtigt blikfad med vor frokost: et overskåret surbrød og en rundtenom rugbrød, begge med dejligt friskt mejerismør. Dertil kunne vi så drikke alt det vand fra posten i gården, som vi havde lyst og trang til. Hvor det smagte, det duftende, friske surbrød! Men til en lille afveksling kunne det jo være ganske rart at få lidt »rigtig mad«, og så blev der byttet livligt mellem de skole-søgende disciple fra byen, der mødte op med smørrebrød med pålæg!

I frokostfrikvarteret var der desuden

de tre »Bassekoner«. På den lange bæk i stengangen sad de — Afrodite, Hebe og Pallas Athene, som de kaldtes — hver med en stor kurv med wienerbrød på skødet. Når man ærlig og redelig havde betalt kontant i nogle uger, så *kunne* man få kredit. Navnlig havde Afrodite et mærkeligt instinkt til altid at kunne se, om det var solide betalere eller ej. Der var drenge, der glatvæk kunne få kredit på deres ansigt alene, og andre, der aldrig kunne få det. Var man tilfældigvis godt beslået med penge, var der også i frokostfrikvarteret lige akkurat tid til at suse ned i »Klosterporten«, hvor »Klostersidse« sad med sine fristende æbler og pærer. Men det var sjældent, at lommepengene strakte til til den slags ekstravagancer, og Klostersidse gav absolut ikke kredit. Vi fik 30 øre om ugen i lommepenge, så store udsvævelser var vi ikke fristede til.

Kl. 2 spiste vi til middag. Var frokosten spartansk — så var middagsmaden så meget bedre, skønt vi naturligvis altid klagede over maden. Vi fik bestemte retter for hver dag i ugen. Sommermenuen var således: Mandag: byggrynssuppe og kalvesteg. Tirsdag: kærnemælk og kødbudding. Onsdag: sagosuppe og lammesteg. Torsdag: kørvælsuppe med æg, og grilleret kød. Fredag: grød og fisk. Om lørdagen fik vi øllebrød — med rigtig fløde — men den dag var iøvrigt den eneste, hvor maden kunne variere, og blev derfor altid imødeset med stor spænding.

Vintermenuen: Mandag som om sommeren. Tirsdag: Grønkål med kødboller og pandekager (eller æbleskiver). Onsdag: Sød suppe og gåse- eller ande-

steg, vi var 3 om en and og 6 om en gås. Torsdag: Gule ærter og flæsk. Fredag og lørdag som om sommeren. Om søndagen fik vi hele året rundt kødsuppe — hver anden gang med kødboller og hveranden med melboller. Efter suppen kogt oksekød med peberrodssauce. Til dessert om søndagen fik vi kage. »Småkager«, når der havde været kødboller på suppen, og »storkage«, når der havde været melboller.

Middagsklokkens ringen. Ned stormer vi fra sovesalen, hvor vi har vasket og friseret os. Et sjusket ydre tålttes ikke ved middagsbordet.

I spisesalen med den smukke gamle frise på væggen er det store, hesteskoformede bord dækket, og de tre lærere på deres pladser. Vi sætter os hver på sin bestemte plads — en forsinket tredieklasse kommer halende i sidste øjeblik med trøjen halvt på — og modtages med en panderynkning af overlærer Kiellerup. Så kommer tjenerne ind med de dampende blikterriner, lærerne øser op og tallerkenerne sættes omkring.

Om vinteren fik vi næsten altid frugt, og når tjenerne kom med det store fad, blev der ofte uro i rækkerne. Det gjaldt jo om at få de største og bedste æbler.

— Der er tre til hver, siger Ole, og går ned langs bordet med fadet. Men vi ved af erfaring, at der som regel er nogle æbler for mange, og da der selvfølgelig ikke er nogen mening i, at de der sidder nederst ved bordet altid skal nyde godt af overskuddet, er der derfor som regel nogle, der er så forsynlige at tage 4 i stedet for 3. Når det så viser sig, at beregningerne måske ikke slår til, må synderne igen aflevere deres

bytte. Æblerne fortæres eller puttes i lommen til en anden gang, og overlæreren skraber med sin stol. Det er tegnet til, at den af gymnasiasterne, der »har måned«, skal læse bordbøn. Der bliver stille i den store sal, drengene stirrer stift og alvorligt på deres tallerkener.

Gymnasiasten rejser sig op, og med de foldede hænder hvilende foran sig på bordet med håndfladerne nedad — det var gammel tradition, at det skulle gøres således — læser han den gamle soranske bordbøn af Ingemann, der har lydt for generationer af skiftende drengeslægter:

»Vi takke dig, vor Fader, Gud!
Alt godt går fra din himmel ud,
din godhed når fra slægt til slægt,
vi stole på din varetægt!
Giv at vi elske, lyde dig
og prise dig evindeligt!«

(Denne bøn, der går under Ingemanns navn, er i virkeligheden af Nikolai Fogtmann; se Sor.-Bl. 12. årg., s. 52.

Red.)

Vi stormer ud af spisesalen til kriketpladsen — vi har fri til kl. 3 — og tjeneren begynder at tage af bordet.

Der var kun mandlig betjening på Akademiet. Jo, eet eneste kvindemeneske var der dog! Det var oldfruen, der havde med vort linned og vort tøj at gøre. Hendes officielle soranernavn var »tøjmæreren«, og det var en ældre, tyk dame, der ikke var til at spøge med, og som vi nærrede en dyb respekt for. Hver onsdag og lørdag aften fik vi udleveret rent linned; men når vi om vinteren under skøjteløbning var så uheldige at falde i vandet, turde vi

ikke gå ned til Tøjmæreren og bede om nyt tøj, og så var vi nødt til at lade klæderne tørre på kroppen.

Det bedste måltid på dagen var dog »femmaden«. Den blev serveret kl. 5 hver eftermiddag på store bakker oppe på læsegangen og bestod af de sædvanlige to tykke rundtenommer rugbrød med smør. Undertiden lagde vi ost på vor femmad. Vi havde nemlig lov til privat at holde ost, som vi fik hjemmefra, men det var strengt forbudt at have osten inde på kammeret for lugtens skyld, og derfor blev den hængt ud af vinduet i en sejlgarnssnor, indpakket i et stykke karduspapir, og der hang den så, udsat for vejr og vind.

Til aftensmad fik vi ligesom om mornegenen kogt mælk, men nu var der pålæg på smørrebrødet! Rullepølse og dansk »hollandsk ost«, som vi var lede og kede af. Når den en sjælden gang slap op for økonomen, og han var nødt til at give os en almindelig tarvelig mejeriest i stedet for, så levnedes der aldrig et stykke.

Et sundt og friskt liv var det på Sorø Akademi. Grove mishandlinger af de små drenge fra de stores side var der ikke tale om i min tid, men selvfølgelig måtte de små finde sig i en del tyranni og plagerier. Men var der en lille smule drengestof i dem, gjorde det dem ikke noget. De tog det som noget, der nu en gang hørte med til at være soraner, og glædede sig til den tid, da de selv blev store og kunne gøre det samme. Iøvrigt er der ingen bedre end en sådan flok drenge, der lever sammen fra morgen til aften, til at holde justrits indbyrdes uden at blande lærerne ind i deres private og personlige affæ-

rer. Der eksisterede en streng æreskode, som det ikke gik an at gå udenom.

Det første og største bud var: »Du må ikke sladre« — og der blev heller aldrig sladret! Selvom lærerne fik nys om, at en eller anden lille dreng havde været genstand for mishandling af en af de store, var det håbløst at prøve på at få at vide, hvem det var. Den lille nægtede kategorisk at nævne gerningsmanden og tog hellere en straf end røbe sin tyrant.

Det var yderst sjældent, at ureglementerede slagsmål fandt sted mellem drengene. Var der to, der ikke kunne ordne deres personlige mellemværende i mindelighed, så blev der aftalt en hel lille duel. På et bestemt sted i Akademihaven mødtes de to kombattanter, hver med en kammerat som sekundant. Langsomt og værdigt — gensidig luft for hinanden — tages trøjerne af, foldes sammen og lægges i græsset. Når

så sekundanterne synes, at en af parterne »har fået nok«, trykker de hinanden i hånden, og så er den historie glemt. Ja, meget ofte gav en sådan duell netop anledning til et særligt venskab mellem de to, der kunne holde sig hele skoletiden igennem.

De største drenge udfægtede undertiden deres dueller på en anden måde. I gymnastiktimerne havde vi øvelser i hugning. Men klingerne var selvfølgelig ikke skarpslebne. Hoved og ansigt var dækket af en maske, og brystet af en læderplade. Vi huggede altid i skjortærmer, og det eneste sårbare sted var altså armene. Når to drenge havde bestemt sig til at afgøre deres strid i huggetimen, blev klingerne først omhyggeligt hvæssede skarpe i spidsen, og så kunne det jo hænde, at den ene eller den anden fik en dygtig rift gennem skjortærmet og ind i kødet — noget, der altid overfor gymnastiklæreren måtte se ud som en tilfældighed.

Soranerfrokosten

TORS DAG DEN 6. SEPTEMBER 1962

De fortabte sønner havde atter fundet hjem — 26 gæve gamle soranere skaredes om Grands kødgryder til en frokost, der i hygge, munterhed og værdi må tælles blandt de bedste. Forsamlingens Nestor var Andreas Mandrup fra det skønne Mariager, soraner i anden potens, idet han er født i Sorø og dertil 1896 absolverede præliminæreksamen fra Akademiet. Foster Dulles (A. Feilberg), der »kun« er fra 1900, så nedslået ud over at være slået ud. De yngste var fra 1960.

Velkommen bød *Thorlacius-Ussing*,

der glædede sig over den store tilstrømning og efter traditionen udbragte et kraftigt besvaret leve for skolen.

Blomster, lys, flag og løber i soranerfarver dannede baggrunden for traktementet, hvis forskellige bestanddele (centrum Hamburgerryg) man havde god lejlighed til at stifte grundigt bekendtskab med, idet etablerementet lod hengå en rum tid mellem serveringens forskellige led.

Feilberg fortalte om vor gode kammarat Otto Boserup, der, temmelig medtaget af gigt, havde søgt helse, først på gigtsanatoriet i Skælskør, senere på amtssygehuset i Gentofte. Med stor

tilslutning besluttedes det at sende ham en hilsen.

Andreas Mandrup, der sammen med tre brødre i forrige århundredes to sidste tiår kastede glans over skolen, mindedes sine gamle lærere, bl.a. Kiellerup, »Odderen«, der havde deltaget i korvetten »Galathea«s jordomsejling 1845—47, og som villigt lod sig lokke til at fortælle derom, Hoff, »gåsen«, i hvis øjne realister ikke betød ret meget, den pompøse Eugen Napoleon Ibsen, fysiklæreren, Michael Rosing, digter og historielærer, den dygtige naturhistorielærer Zoffmann med sit attribut »den lille fra Slagelse« (spanskrøret), matematikeren Fr. Thaarup, der havde mærkelige betegnelser af eleverne (gødningsfabrikker — fordøjelsesmaskiner), den elskelige Julius Boesen, talerens særlig gode ven, m. fl., endelig Henrik Gad, »Splejsen«, som taleren ikke rigtig kunne med. Men: fra Sorø gode minder for livet. Skolen leve!

Ingerslev (1916) fremhævede blandt sine lærere særlig den sagnomspundne »O.B.«, med hvem man forbandt ordet *pli*; han lærte med hård disciplin, men strengt retfærdig, eleverne god optræden (skulle man hilse, så hatten af tre skridt, før man passerede, og hatten på tre skridt efter. Sor. Samf., der bevarer de gamle traditioner, fik et leve.

Schjærff var uenig med Mandrup i synet på »Splejsen«; når Mandrup og Gad ikke kunne sammen, kunne man diskutere, hvem der havde skylden. Netop denne morgen havde jeg tænkt på Gad; han var muligvis ikke nogen særlig lærd mand, men en praktisk og energisk lærer (i III kl. fik vi uigen-nemgæet 1½ stor side for i tyskbogen,

og vé den, der gjorde en fejl i de præpositioner, der styrede genitiv; karakteren gik hurtig gradvis nedefter), dertil utrolig nysgerrig; ofte gik de første minutter af timen med snak og bynyt. Han sønderhuggede ikke de dejlige tyske vers med nutidens interesseødelæggende overkommentering, men lod dem virke ved deres egen poetiske kraft, hvorved man fik en glæde for livet. Da jeg engang lykønskede ham ved et rundt tal, skrev han tilbage: »Jeg tænker ofte på, om jeg slog til som lærer.« Det var ikke »slog til« i zoffmannsk betydning (bogstaveligt). Ofte har jeg i mit otium haft de samme tanker; Gad forstod kunsten at meddele os gode kundskaber, forbundet med menneskelighed; som han, som Hoff, Vilh. Andersen, som jeg alle bøjer mig for, sans comparaison og i taknemmelighed, har jeg forsøgt det samme, og jeg vil ønske for kammeraterne her, at I i jeres arbejde må få den samme kombination.

Kindt hin sarkastiske var i virkeligheden enig med alle tre talere; hver så ud fra sit synspunkt, hans mening om Gad var, at han var en pedant. Om O.B. fortalte han, hvordan han smed Lave Nørgaard, der, kommende fra det indre Jylland, aldrig havde set vand, ud i hølgerne; til sidst blev O.B. dog lidt ængstelig, fik ham i land og spurgte: Hvad fejler du, hvorpå offeret svarede: »A fejler luft!«

Saxtorph mindedes Holten, den græske humanist, den nationalt engagerede, der trods sin alder tog eleverne med på cykelture til Sønderjylland. Han havde sin særlige form for disciplin og lærte os metodik, som vi har

HUSK!

Rusfesten den 3. oktober

Anmeldelse senest den 29. september med indsendelse af beløbet (seniores kr. 26,00, juniorens kr. 13,00) til *Brincker*, Malmøgade 7, Kbhvn. Ø., Tria 4716, postgiro 1710.

fået anvendelse for på andre områder i livet. Saxtorphs bemærkninger tiltrådtes af *Poul Kann*. Holten var ikke en lumrepeter, han var et menneske. *Mandrup* påkaldte Sor. Samf.s interesse for Hoff's grav, der efter hans formening var stærkt forsømt, og takkede *Brincker* for skildringen af Sorø skoles »Jammersminde« i jubilæumsbogen, en fortrinlig og modig afhandling. — *Brincker* leve! *Knud Palslev* uddybede karakteristikken af Holten; han kom til at betyde noget for os alle, han pirrede op i os, han vækkede os, også bogstaveligt; da mit studenterhold fejrede et eller andet jubilæum med overnatning på Postgården, logerede vi i salen, der var arangeret som sovesal; og hvem kom og vækkede os den næste morgen? Holten!

Med variation af en lærers udbrud til sine elever: »I har min foragt«, forlod *Kindt* lokalet, idet han med en kongelig håndbevægelse, der omfattede os alle, udråbte: »I har min tak!«

Jeg har denne gang refereret udførligere for at dokumentere, at denne frokost såvel kvantitativt og som kvalitativt var af karat. Kom i skarer *torsdag den 4. oktober kl. 12 præcis*.

P. Sch.

Dødsfald

Forfatteren *Hans Kirk*

* 11. januar 1898 — † 18. juni 1962

To værker sikrer *Hans Kirk* en værdig plads i dansk litteratur: Gennembrudsromanen »Fiskerne« 1928 og erindringsbogen »Skyggespil« 1953.

Med faderen, lægen i Hadsund, færdedes han rundt i dennes praksis, lærte jysk almue at kende og fik tidlig indpodet had til fattigdom og social uretfærdighed. Herregårdsmiljøet fik han kendskab til gennem moderens slægt; han forstod, hvad jordbundethed og slægtsfølelse betød.

Således indstillet måtte han stille sig kritisk over for Sorø; årene her (1909—16, s. 16) sammenfatter han i »Skyggespil« under titlen »Landsforvist«. *Holberg* bryder han sig om, men *Inge-mann* keder ham (»Jeg kan ikke forstå, at der skal være noget særligt ved at se hans grav. Digtere har vel grave som alle andre døde mennesker«). Byens indstilling er konservativ, naturen er sur og tåget; fra skolen tænker han med tak på overlærer *Wiese*, det fine menneske, og han har også forstået rektorerne *Hoff* og *Raaschou-Nielsen*.

Efter sin juridiske embedseksamen 1922 udførte han i årene 1923—25 et dygtigt arbejde under Københavns Magistrat, men opgiver derefter juraen og virker som journalist og anmelder, fra 1945 ved »Land og Folk«. Livet igennem forblev han en tro kommunist; sammen med hans nekrolog fandtes i dette blad en sidste hilsen, hvori han mandigt manifesterede, at han er uden angst for døden, og hvor han udtaler sin

tillid til kammeraterne og partiet og takker for den tillid, der er vist ham. — Han svigtede ikke ved dødens port, skønt han siden 1960 så godt som det meste af tiden var alvorlig syg.

Denne ranke personlighed vil imidlertid ikke alene mindes for sit politiske virke, men også leve videre i litteraturen.

Med »Fiskerne« fortsætter han den socialt betonede hjemstavnlitteratur. — Jeppe Aakjær, Johan Skjoldborg og Harry Søiberg var for ham socialistisk romantik; mere sand var Martin Andersen Nexø. Hans Kirk indfører den marxistiske og kollektive roman i vor litteratur; i stedet for en hovedperson, »en helt« skildres en gruppe eller et samfund — indremissionske fiskere drager fra Harbøre til Limfjordsøen Gjøel, hvad der fører til stridigheder med den grundtvigske befolkning. Trods kollektivismen tegnes de enkelte personer som levende mennesker, og teorierne tager aldrig magten fra digteren.

Med denne sin første bog kulminerede digteren. Andre kollektive romaner er »Daglejerne« 1936 og dens fortsættelse »De nye tider« 1939 (manuskriptet til tredje del blev ødelagt af tyskerne). De to historiske romaner »Slaven« 1948 og »Vredens søn« 1950 er tendensromaner, hvor kunsten i nogen grad ofres for forfatterens særlige social-politiske anskuelser; dog er »Slaven« trods det et gribende og sviende værk.

Med tobinds romanen »Djævelens penge — Klitgård og søn« 1952 tog den retroende kommunist helt magten fra kunstneren.

Men så kom »Skyggespil« 1953. Det mangler her ingenlunde på udfald mod det, han afskyede, men sølvet er lutret med flid og varmende humor. Bogen giver værdifulde bidrag til forståelse af mennesket Hans Kirk, og han har med den skænket os en mindebog, der står mål med Henrik Pontoppidans »Undervejs til mig selv«.

P. Sch.

Disponent Rudolf Dahl

* 9. december 1906 — † 9. maj 1962

Efter længere tids alvorlig sygdom døde Rudolf Dahl den 9. maj d. å. på Finsens Institut i København.

Rudolf Dahl var færing og født i Vaag på Suderø, hvor hans fader, skibsreder Magnus Dahl, var leder af det kendte færøske fiskeriselskab, J. Dahl, Gørðum. Han kom på Sorø 1922 og tog 1925 studentereksamen.

Rudolf Dahl, som oprindeligt studerede jura, gik senere over i praktisk forretningsvirksomhed, og han var gennem flere år ansat hos grosserer Jacob Dahl, København, til han måtte trække sig tilbage på grund af svigtende helbred.

Til trods for at han ikke kom tilbage til Færøerne, holdt han igennem sit arbejde i København kontakt med færøsk erhvervsliv.

I vor skoletid på Sorø og de første studieår i København var vi meget nære venner. Rudolf var velbegavet og havde dertil en poetisk åre. Han var trofast mod sine venner og sin slægt.

Fred være med hans minde.

Leif Waagstein.

Fra v. til h. — Siddende: Landsdommer *Helge Hoff*, Viborg, landsretssagfører *Erik Pontoppidan*, København, arkitekt *Vilhelm Lauritzen*, København, oberstløjtnant *Morten Buch*, Roskilde. — Stående: Direktør *Erik Hertel*, London, grosserer *Einar Lisborg*, Slagelse, civilingeniør *Albert Kindt*, Aarhus, civilingeniør *Kaj Glahn*, København, direktør *Carl Kierulff*, Slagelse, konsul, advokat *Kaj Dahl*, Horsens.

Studerterne fra 1912 fejrer 50 års jubilæum

Af holdets 21 studenter lever endnu femten, og ti deltog i udflugten. Den 30. juni samledes man til en hyggelig middag på »Parnas«, her mødtes de ti jubilarer (se billedet).

Den følgende dag kørte man gennem Sorøskovene til Munkedam ved Sus-

åen og videre til Suserup skov. Takket være skovriderens velvilje havde man fået tilladelse til at færdes på vejene i Sorøskovene.

Der sluttedes af med en fornøjelig frokost og do. samvær hos grosserer *Einar Lisborg* på Herthalund i Slagelse.

GAMMELSORANERE!

Følg med i livets gang på Sorø Akademi, som det afspejler sig i **SIC's** spalter.

SIC er skrevet for alle soranere, gamle såvel som nuværende og – også for **DEM!**

Tegn abonnement ved at indsende vedlagte kort, eller skriv til os om en annonce.

SIC – bladet med nyt om gammelt!

Gammelsoraner- fodboldkampen

DEN 26. AUGUST 1962

For 37. gang siden 1934 stævnedes gammelsoranske fodboldkæmper til Sorø for på Floms at vise skoleholdet, hvordan fodbold skal spilles.

Blandt de gamle (meget gamle) kæmper kan nævnes anfører, Aage Sund (årg. 36), der mærkværdig nok endnu ej har tillagt sig borgmestermave, men stadig holder en fin kondition. Han var egentlig avanceret til pladsen som holdets nestor, men Jørgen Wille (årg. 35), der havde trukket sig tilbage til en reserveplads, følte sig i løbet af 1. halvleg mere kvik end E. G. Pedersen, hvorfor de byttede job i 2. halvleg. Sund og J. W. debuterede begge i 1937, men medens Køgeborgmesteren har holdt nogle få pauser (denne kamp var hans 28.), har Jørgen Wille været med hver eneste kamp 25 år i træk, hvorved han har nået at overgå Torben Madsens 31 kampe, idet denne kamp blev hans 32. Når de »rigtig gamle« kan nå så høje tal, skyldes det, at man en årrække spillede 2 kampé årligt, så fremtidige gammelholdspillere skal ikke regne med at kunne slå Willes rekord!

Af ændringer på holdet kan nævnes, at Morgils (årg. 40) havde trukket sig tilbage til en klakørplads efter 18 kampe. Nyegaard måtte melde forfald, og således blev der 3 nyansatte. Sven Andersen (årg. 51), der har fungeret som reserve i nogle år, opnåede endelig fast ansættelse; endvidere slap Dan Ibæk (årg. 54) og N. C. Lilleør (årg. 55) ind på holdet. Ibæk har længe stået på spring til en plads i buret, så det var et held, at han kom på, samme år som Hans Wille ønskede at komme ud i marken og lave nogle mål.

Vi startede som sædvanlig med middag på skolen, hvor rektor bød velkommen, idet han udtalte, at med det unge

blod, holdet var fornyet med, var der vel chance for en jævnbyrdig kamp. Bang takkede og udtalte beskedent, at nu Hans var kommet ud og Ibæk i mål, måtte man regne med et par overskydende mål. Efter middagen fandt en fortrinlig ændring af traditionen sted, idet vi ikke gik op i grønne sal for at drikke skolekaffe, men blev inviteret over i rektorboligen, hvor fru Østergaard og to døtre (nyudsprungne soranske studiner) beværtede os. Det var en hel del meget hyggeligere!

De to mål i første halvleg faldt i dens yderpunkter, Kello scorede for os 7 min. ind i kampen, drengenes mål faldt 6 min. før time. Banen var noget fugtig (overrasker det?), så Ibæk fandt efterhånden ud af at fiske i stedet for at prøve at holde på bolden; en gang var det dog nær gået galt, idet bolden gik lodret og faldt ned til en dreng, der regnede med at kunne liste den i kassen — han havde imidlertid glemt den allestedsnærværende Sund, der løb til og sparkede væk på stregen. Spillet vekslede iøvrigt fra side til side, der var mange farlige angreb i begge ender af banen, der blev mange hjørner, men kun de før nævnte 2 mål.

I 2. halvleg kom der mere plan i spillet fra de gamles side, men drengene havde stadig flere farlige angreb, der dog aldrig gav bonus, fordi de henfaldt til trilleri. Der blev spillet temmelig kontant i skoleholdets forsvar, men først i kampens allersidste minut reagerede dommeren, idet der blev spændt ben for Ib Nørgaard; Sund effektuerede straffen, og så stod det 2—1 til os, hvorefter der blev blæst af.

Ved det efterfølgende kaffebord lykønskede rektor til sejren og takkede, fordi vi opretholdt traditionen. Bang takkede for kampen og overrakte 125 kr. fra Soransk Samfund; disse penge skal bruges til drengenes fodboldrejser (ikke grejer, som der fejlagtigt stod i referatet sidste år). Hans Wille overrakte den lille fiduspokal til Niels Møl-

ler, der af kammeraterne var valgt som bedste mand sidste år; derefter fik drengene en omgang: Hvis de ikke lærte at kæmpe, ville det blive dem et dårligt turneringsår. Pilegaard takkede for de 125 kr., men gjorde opmærksom på, at med 17 kampe, hvoraf en hel del udekampe, slog pengene ikke til ret længe, når drengenes udgifter skulle dækkes; da han nævnte, at andre skolesamfund yder 300 kr. om året til det formål, rev Sund omgående en tier op af sin tegnebog, idet han mumlede: »Det kan vi da hurtigt klare!« Kort tid efter kunne Torben Madsen rejse sig og overrække Pilegaard 15 10-kr., samtidig med at han fortalte historien om den fodbold, vi tidligere gav, og forklarede, hvor stram Soransk Samfunds økonomi egentlig var; det kan man i hvert fald ikke laste.

Var det ikke en idé for gamle, velbeslæede, sportsinteresserede gammel-soranere at lægge den økonomiske basis til et fond, hvis midler blev administreret af skolen og brugt til drengenes sportsrejser — det er jo meningsløst, at en dreng, der er udvalgt til at repræsentere skolen ved en udenbys sportsbegivenhed, skal kunne forhindre i at deltage, blot fordi han ikke selv har råd til at betale rejsen! Selvfølgelig, at hans eget budget skal belastes med en sådan udgift, må siges at være forkert.

Well, det var et sidespring. Jens Winther, der var skoleholdets anfører, takkede for kampen, men endnu mere for de 150 kr. De gamle leve! Rektor Østergaard takkede ligeledes for de ekstra appelsiner i turbanen og forklarede, at Sor. Samf. i modsætning til andre skolesamfund også har andre sportsgrene, først og fremmest cricket, at tænke på.

Derefter blev der sagt vedbekomme. Men tænk nu på det med sportsrejsefonden.

sem.

Gamle Soranere og soranske noter

Soransk Samfund lykønsker følgende kammerater, der har fødselsdag i oktober:

3. Preben Vilh. Bartholdy (f. 1887), Rio de Janeiro, Brasilien.
5. Grosserer Sten Thorsen (f. 1912), Alsvej 89, Hørsholm.
6. Løjtnant, forp. Sv. Egede Glahn (1892), Stengården, Svebølle.
7. Axel Poulsen (f. 1882), pr. '99.
7. Slagtermester Svend Soelberg (f. 1902), Algade 86, Vordingborg.
7. Arkitekt Søren Langkjær (f. 1912), V. Voldgade 86, Kbhvn. V.
9. Torben Güldenschiold-Løvenchrone Larsen (f. 1912), mlskeks. '28.
10. Kontorchef Frede Andersen (f. 1912), Nørrepark 2, Frederikssund.
11. Kontorchef Einar Jarby (f. 1897), Pjentedamsgade 49, Odense.
11. Afdelingsleder, civ. økon. Frode Førster (f. 1912), Hestetangsvej 84, Farum.
14. Ernst Harry Petersen (f. 1882), på Sorø 1895—98.
14. Cand. mag. & psych. Ann Marg. Ernberg Gad (f. 1902), Vespervej 42, Hellerup.
15. Landsretssagfører Erik Lind (f. 1912), Kerteminde.
19. Redaktør Svend Sørensen (f. 1892), Silkeborg Avis, Silkeborg.
21. Tømmerhandler Martin Schøning (f. 1887), Rørholmegade 14, København K.
21. Lektor C. H. Andersen (f. 1902), Viborg.
23. Legationsråd Hans Wenck (f. 1892), Ole Olsensallé 8, Hellerup.
31. Grosserer Georg Nicolaj Bugge (f. 1892), Solvej 16, Søllerød pr. Holte.

*

Lærer Sv. E. Worm er rejst til Østgrønland med en engelsk videnskabelig ekspedition, som skal studere istidsdannelser.

Først nu går det op for den langsomt fattende redaktør, at generalkonsul, dr. S. Th. Holst Weber allerede under 25. oktober 1961 er blevet udnævnt til kommandør af Dannebrog.

*

Ved kongelig resolution af 15. maj 1962 er fuldmægtig i direktoratet for sygekassevæsenet, cand. jur. Inga Rasmussen (s. '25) udnævnt til ekspeditionssekretær i arbejds- og socialministeriernes institutioner fra den 1. juni 1962 at regne.

*

På Københavns Universitet er juridisk embedseksamen i sommeren 1962 bestået af *Aleksei Lembcke Wassiljew* (s. '54).

*

Den 8. juni tog stud. mag. *Gustav Henningsen* (s. 53) magisterkonferens i nordisk folkemindevidenskab, en sjælden grad, idet kun ialt fire er indehavere af denne. Nr. 1 var arkivar, mag. art. *Hans Ellekilde* (s. 08) fra 1917, så fulgte et langt mellemrum indtil 1960, da Jørn Piø blev magister, og i år var der to, foruden *Gustav Henningsen*, *Bengt Holbek*. Som det ses, er de 50 % soranere.

*

Ved kongelig resolution af 18. juni 1962 er generalkonsul *Sivert Francisco Bartholdy* efter ansøgning blevet afskediget i nåde fra den ham betroede post som ulønnet dansk konsul i Rio de Janeiro.

*

Blandt 50 års studenterjubilarene var Irs. *Erik Pontoppidan*, der ved translokationen på Sorø den 22. juni kunne overvære, at hans søn, *Knud Børge Pontoppidan*, dimitteredes som klassisk sproglig student. Glædeligt!

*

Lektorerne *A. P. Blem* og *E. Nordahl Svendsen*, Sorø Akademi, deltog på et studielegat fra OEEC i et kursus i kemi, der afholdtes på Ås Landbrugsskole i Norge i dagene 20. juli til 4. august.

Justitsministeriet har den 6. juli 1962 meddelt advokatfuldmægtig *Bjørn Herman Ludvig Bjørnstad* af Hellerup under Københavns amt beskikkelse som advokat.

*

Kirkeministeriet har den 21. juli 1962 ansat organist *Knud Vad* (s. '55) som organist ved Betlehems kirke i København fra den 1. august 1962 at regne.

*

Efter undervisningsministeriets indstilling er underbogholder ved Københavns universitets, kommunitetets og Sorø Akademis økonomiske forvaltning *Poul Kanstrup* ved kongelig resolution af 9. august 1962 udnævnt til bogholder i 18. lønningsklasse sammesteds fra den 1. august 1962 at regne.

*

Under 14. august 1962 har kongen udnævnt højesteretssagfører *Jonas Bruun* til kurator for Vemmetofte adelige jomfrukloster, og under 22. s. m. har majestæten tildelt *Jonas Bruun* ridderkorset af Dannebrogordenen.

*

Den 2. september modtog læge *Gerhard Lind* 10.000 kr. fra Carlsbergs mindelegat. Det uddeles siden 1957 over en ti-årig periode til en praktiserende læge, der har gjort sig fortjent i sin praksis eller har stået som mønster for sine kolleger. Dette er tilfældet med *Gerhard Lind*, fastslog prof. *Poul Bonnevie*, da han i overværelse af medlemmer af Carlsbergs direktion i Domus Medica foretog legatoverrækkelsen. *Gerhard Lind* takkede i en elegant tale for hæderen.

REDAKTION:

Højagervej 67, Rungsted Kyst, lektor P. Schjærff.
Tlf. Rungsted 832.

EKSPEDITION:

Vesterbrogade 2 D, København V.
Direktør C. C. Hoffgaard, Central 1918.

Fr. Palm Greisens bogtrykkeri, København.

Japanica

PLAST

PLAST-FLASKER til alle formål

EGET FORMVÆRKSTED
EGET SILKETRYKKERI

LERHØJ 15, BAGSVÆRD
TLF. (01) 98 55 55

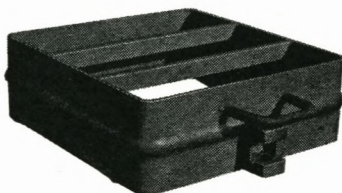
Den danske stålformkasse
til jern- stål- og metalstøberier

Leveres i størrelser
og udførelser
efter ønske

STAALKONTORET

Malmøgade 7 . København Ø

Telefon Tria * 6625

MENMARK

H. Mortensen & Søn

Byens moderne tøjmagasin

Storgade 40, Sorø
 Frederiksborgg. 8, Kbh. K.
 Rådhuspladsen 7, Slagelse
 Herlev Bygade 22, Herlev

Bland
DANMARKS
 i Kaffen

Sorø Beklædningsoplag

1ste Kl.s Skrædderi. Alt i
 Herreekvipering. Uniformer
 til Sorø Akademi altid
 bedst og billigst

J. M. POHL's Efft.
 Telf. 67

Tlf. 4 - 134
 1. kl. værelser og smukke
 selskabslokaler
 Største og førende

HOTEL POSTGAARDEN, SORØ

Johs. Brinck

AUT.
 GAS- OG VANDMESTER
 SORØ

VALD. SICKS EFTF.
 N. J. Larsen & Søn

Tømrermester - Konstruktor
 Sorø . Telf. 713 og 1171

TH. C. JENSEN
 1ste KLASSES SKRÆDERI

Vedelsgade 14
 Telefon 358
 Sorø

Mögens Krog-Meyer
 Højesteretssagfører

Gothersgade 109, K
 Minerva 5800

A. Green-Andersen
 Landsretssagfører

Peder Skramsgade 7 . Kbh.
 Central 5151

ORLA V. NIELSEN

Telefon Sorø 258

Byens førende forretning i
 Akademibeklædning